

Vantaan "laillinen murha"?

Selvitys aikeesta tehdä Vantaalle "kemijärvet"

Vantaa 25.1.2009

Kauko Parkkinen

Vantaalainen tietokirjailija

Kunnallisvaaleissa kokoomus nousi pitkän yrityksen jälkeen Vantaan suurimmaksi puolueeksi. Monet odottivat, että nyt Vantaalla alkaa vihdoinkin uudenlainen politiikka.

Niin näytti alkavankin. Puolueen vantaalainen ykkösnimi, kansanedustaja ja kaupunginvaltuuston puheenjohtaja Tapani Mäkinen ilmoitti välittömästi vaalien antaneen selvän viestin, että nyt oli selvitettävä Vantaan Helsinkiin liittämisen edut ja haitat.

Tieto tuntui yllättävältä. Kunnallisvaalien edellä 23.10.08 Helsingin Sanomat julkaisi lähes puolen sivun selvityksen puolueiden näkemyksistä vaalien keskeisiin kysymyksiin Vantaalla. Jutun otsikkona oli ”Vantaan puolueet suhtautuvat kuntaliitokseen penseästi”.

Vantaan kokoomuksen puheenjohtaja Markku Weckman esitti erityisen kriittisiä näkemyksiä ennen muuta Helsingin byrokraattisesta ja monikerroksisesta hallinnosta. Muuten asia ei ollut vaalikeskustelussa mitenkään merkittävästi esillä.

Kun en kokoomusta äänestäessäni edes tiennyt vastanneeni tällaiseen kysymykseen, pyysin Mäkiselä tarkennusta asiaan sähköpostilla:

To: tapani.makinen@eduskunta.fi
Sent: Tuesday, October 28 7:44 AM
Subject: FW ”Vantaa alkaisi jo Helsingin kaa” (TalSa 14.10.08)

Hei!

Kerro minullekin, Tapani, mikä vaalituloksessa kertoo, että nyt on huijattava meitä vantaalaisia luseselvityksellä. Minä en ole havainnut tuloksessa sellaisesta merkkiäkään, eikä se myöskään ollut vaalien kysymys.

Minulle vaalitulos kertoo, että kokoomuksen on nyt otettava vastuu ja ryhdyttävä hoitamaan Vantaan asioita saamansa valtakirjan mukaisesti ja sen todellisten vahvuuksien pohjalta...”Selvityksillä” tuhlataan vain aikaa, ettei tarvitsisi heti tarttua toimeen... On kupattu jo ihan riittävästi.

Tähän mennessä en ole saanut vastausta kysymykseeni.

Tosiasiassa Mäkisen tulkinta vaalituloksesta sisälsi piiloviestin, jonka todellinen sanoma oli, että Vantaan liittämisestä Helsinkiin oli sovittu jo ennen vaaleja ja että nyt tarvitaan silmänlumeeksi selvitys, kun jäljet Sipoon raiskauksesta pelottivat vielä puolueita.

Nyt oli aloitettu aivopesu jo ennen vaaleja, kun kokoomus alkoi pelätä vaalivoittoa ja joutumista vetovastuuseen.

Minulle tämä alkoi valjeta seuratessani tuliterän kirjani *Onko maallamme malttia viisastua?* – *Löytöretki identiteettitalouteen* kohtaamia yllättäviä ongelmia kotikaupungissani, joka oli siinä mukana yhtenä esimerkkinä otsikolla *Vantaa – menetettyjen mahdollisuuksien kaupunki?*

Lapin yliopiston matkailun ja yrittäjyyden professorin Antti Haahden Suomessa lanseeraaman identiteettitalouden peruslähtökohta on perinteen ja modernin yhdistäminen, mutta se tarjoaa yleisemminkin uudenlaisen tarkastelukulman talouteen ja yhteiskuntaan.

Esimerkin perussanoma oli, että Vantaalla oli luontaisten edellytystensä ja identiteettitalouden kannalta ainutlaatuinen asema Suomessa. Sillä on elinkeinollisesti ja kulttuurisesti erityisen rikas perinne, ja geopoliittinen asema ahtaan Helsingin niemen porttina sekä maa- ja ilmaliikenteen solmukohtana on vertaansa vailla.

Perinne oli kuitenkin 1960-luvulta alkaen tapahtuneen suuren muuttoliikkeen aikana päästetty katkeamaan, ja samalla oli katkennut punainen lanka sittemmin Vantaan nimellä kauppalaksi ja kaupungiksi muuttuneen kunnan kehittämisessä. Sosialidemokraattien johdolla tapahtunut korruptoitunut kunnallispolitiikka oli täysin kyvytön hallitsemaan tilannetta, ja kaupunki hoippui ajopuuna jatkuvasti kassakriisin partaalla.

Kun muualta Suomesta Vantaalle muuttaneet olivat aina vuoteen 2007 saakka enemmistönä kaupungin asukkaista, ei heillä ollut edes henkilökohtaista kontaktia paikkakunnan henkisiin juuriin ja identiteettiin, eikä kaupungin elinkeinojen luontaisista edellytyksistä näkynyt pohdintoja enempää asukkaiden kuin kaupungin hallinnon tai poliittisen johdonkaan taholla.

Kaiken kaikkiaan Vantaan kunnallispolitiikassa on loistanut vain visioiden poissaolo. Elämä Helsingin kyljessä näytti turvaavan leivän.

Monien soutamisten ja huopaamisten jälkeen Tikkurilaa oli kuitenkin saatu kehitetyksi kaupungin keskuksena, niin että se oli alkanut saada ”oikean” kaupungin piirteitä.

Yhdistämistä Helsinkiin oli aika ajoin väläytelty, etupäässä oli kuitenkin puhuttu

kaikkien kolmen, Helsingin, Espoon ja Vantaan yhdistämistä, mutta ne olivat jääneet koepalloiksi, jotka oli ammuttu nopeasti alas.

Niinpä kirjan kirjoittamisen aikaan asia ei noussut edes siinä määrin esille, että olisin pitänyt sen mainitsemista tarpeellisena. Se oli myös juuri vähän ennen kirjan julkituloa tyrmätty kaikkien kaupunkien valtuustojen yhteiskokouksessa.

Niinpä sitten Vantaan Sanomien päätoimittajan Risto Hietasen kirjoittama Tapani Mäkisen haastattelu 3.9.08 löikin monet vantaalaiset ällikällä. Otsikkonsa mukaisesti sen sanoma oli, että ”Vantaa ajautuu umpikujaan – talousyhtälö on mahdoton”.

Tosiasiaa tällä haastattelulla aloitettiin kulissien takana tehdyn päätöksen markkinointi suomalaisen perinteen mukaisesti ylhäältä päin tapahtuvana pakkosyöttönä.

Itse olin tosin saanut enteitä tästä jo aiemmin. Jo keväällä lions-klubien jokitapahtumassa olin kertonut Tapani Mäkiselle tulossa olevasta kirjastani ja luvannut lähettää mallikappaleen. Mäkinen kertoi myös, että edellisenä vuonna oli Vantaalla syntyneiden määrä noussut enemmistöksi asujaimistosta, mikä tieto ehti vielä kirjaan.

Tämän jälkeen ei Mäkiseltä tullut minkäänlaista kommenttia asiasta, ei edes kiitoksia kirjasta, mikä monien käytännön esimerkkien opettamana kertoi minulle, että asiassa oli jotakin hämärää.

Kuva vahvistui edelleen, kun Vantaan Sanomien päätoimittajalle Risto Hietaselle henkilökohtaisesti lähettämäni kirjan arvostelukappale pimitettiin eikä Hietanen vastannut edes asiaa koskeviin toistuviin sähköpostitiedusteluihin.

Homma ei siis kestänyt päivänvaloa, mutta sen takana oleva liittoutuma alkoi hahmottua jo ennen vaaleja. Vantaalaiset ehdokkaat kertoivat asiasta vältellen, mutta helsinkiläisistä ministereistä kokoomuksen Jan Vapaavuori ja kepun Mari Kiviniemi sekä vihreiden puheenjohtaja Tarja Cronberg ottivat selvästi kantaa Vantaan Helsinkiin liittämisen puolesta.

Taustatukijoina esiintyivät myös kokoomuksen puheenjohtaja Jyrki Katainen sekä luonnollisesti ylipormestari Jussi Pajunen, samoinkuin Helsingin kaupunginhallituksen puheenjohtaja, kokoomuksen viimeisen aatteellisen puheenjohtajan Juha Rihtniemen tytär Suvi Rihtniemi.

Kantojen jyrkkyys vaihteli jossakin määrin. Yleensä mainittiin tarve saada kuntalaisten suostumus liittämiseksi, mutta Vapaavuori väläytti myös pakkoliitoksen mahdollisuutta.

Perustelut olivat hyvin kevyet ja hallintopainotteiset. Yleensä mainittiin liikennejärjestelyt ja usko siihen, että asiat on helpompi hoitaa suuremman kokonaisuuden puitteissa. Ketään ei kiinnostanut, mikä olisi parasta Vantaan kehittämiseksi kaupungiksi, jossa vantaalaisten olisi hyvä elää, mikä oli luonnollista, kun kyseessä olivat helsinkiläiset poliitikot.

Kiviniemi, Cronberg ja Katainen ovat myös vieraspaikkakuntalaisia, joiden juuret ovat jopa kaukana Kehä III:sta.

Selvästi kävi ilmi, että kyseessä oli kokoomusvetoinen hanke, vaikka toisaalta oli tiedossa, että kaikki Vantaan kokoomuslaiset eivät olleet siinä mukana.

Hämmäntävää tämä oli mm. sen vuoksi, että kokoomuksen valtakunnallisena vaaliteemana olivat ”toivotalkoot”, ja sen vaalityökaluina olivat talkoorukkaset sekä hakku ja pensseli, mutta vantaalaisille puolue tarjoi vain toivottomuutta ja oli ripustamassa rukkaset naulaan ja työntämässä pensselit sanaan.

Ällistyttävää oli, että kun puolue oli voittoisien eduskuntavaalien jälkeen kiistatta tuonut uutta ”virtaa” politiikan ”pääkallonpaikalla”, niin se sen portilla heittää voittoisien kunnallisvaalien jälkeen ensimmäisenä pyyhkeen kehään ja on valmis hyppäämään naapurin ennestäänkin liian raskaaseen kelkkaan.

Ei myöskään näkynyt samanlaista henkeä kuin puoluetoverilla, Espoon kaupunginjohtajalla Marketta Kokkosella, joka Etelä-Suomen yrittäjälehdessä syksyllä sanoi, että ”haluan jättää jälkeeni itsenäisen ja vahvan Espoon”.

Härskiyden asteessa oli tiettyjä eroja. Helsingin Sanomien otsikko kertoi 19.9, että ”Vapaavuori uskoo Helsingin ja Vantaan yhdistyvän”.

Aivan oma sisäisen ristiriita oli jopa Mäkisen omista puheissa ja toimissa. Kun heti vaalien jälkeen toimittaja kysyi Ylen Ykkösaamussa arviota Vantaan tilanteesta, hän vastasi, että Vantaa on ”maanpäällinen paratiisi”, jossa työpaikkaomavaraisuuskin on yli sata prosenttia.

Miksi siis Mäkinen haluaa luovuttaa tämän maanpäällisen paratiisin Helsingin maankäytön reserviksi, sillä vain siitähän oli kysymys, aivan samoin kuin Sipoon

ryöstössäkin? Nyt uskottiin vain ”pehmeämpien” keinojen menevän paremmin läpi. Millainen kauppa oli tehty, ja mikä oli oleva Mäkisen ja kumppanien palkkio?

Kummisedät ja -tädit ja juoksupojat

Roolijako tässä kaupassa oli melko selvä. Varsinaiset kummisedät ovat Vapaavuori, Kiviniemi ja Cronberg. Heidän tukimiehiään ovat Katainen ja hieman yllättäen kokoomuksen kansanedustaja ja tapahtuma-aikaan Suomen Yrittäjien puheenjohtaja, ”Keravan Berlusconi” Eero Lehti.

Juoksu- ja renkipoikia taas ovat Mäkisen lisäksi Vantaan Sanomien päätoimittajat Risto Hietanen ja Antti-Pekka Pietilä.

Eero Lehden kytkeytyminen projektiin on aika omituinen. Hän ei itse ole aktiivinen toimija, mutta on kietoutunut apuväkönsä kautta sen vahvaksi tukipylvääksi.

Tämä selittyy sillä, että hyvin menestynyt yritystoiminta Taloustutkimus Oy:n puitteissa ja Keravan kunnallispolitiikka eivät enää riittäneet tyydyttämään Lehden kunnianhimoa ja vallanhalua, vaan hän lähti pyrkimään ”laajempiin kammareihin”.

Ensimmäinen askel oli Suomen Yrittäjät, jonka puheenjohtajaksi hänet kovan kampanjan jälkeen valittiin vuonna 2002. Järjestön jäsenet, myös tämän kirjoittaja, odottivat, että hän ryhtyy vakavissaan kehittämään järjestön toimintaa ja hyödyntämään sitä vapaata kenttää, joka sille avautui yhteistyöjohtamisen kehittämiseksi käytännön työpaikkatasolla.

Tässä tuli täydellinen pettymys, kuten nyt näyttää tulevan Vantaalla. Lehti ryhtyi käyttämään yrittäjäjärjestöä astinlautanaan poliittisen uransa rakentamiseksi kohti eduskuntaa ja edelleen elinkeinoministerin salkkua, mikä edellytti myös sääntöjen muuttamista, niin että ne mahdollistivat kolmannen puheenjohtajakauden.

Käytännön tason kehittämisen sijasta järjestö otti ykköstavoitteekseen pääsyn ”tupopöytäan”, ja puheet siitä, että järjestöllä ei olisi siellä tosiasiallisia vaikutusmahdollisuuksia ja että tupojen aika oli joka tapauksessa päättymässä, kaikui kuuroille korville.

Tähän harhakuvitelmaan perustuvan tavoitteen vuoksi järjestö tuhlsi kymmenen vuotta aikaa ja suuren määrän resursseja, samoinkuin tilaisuuden valmistautua aivan uudella tavalla talouden taantumaa.

Tämä tavoite edellytti myös suojatyön tarjoamista tavoitetta palveleville puoluetovereille. Lupauksistaan huolimatta Lehti ei vaihtanut epäpäteväksi toteamaansa järjestön toimitusjohtajaa ja Vantaan yrittäjien toimistossa saivat politikointinsa ohella puuhastella niin Tapani Mäkinen kuin hänen seuraajansa Juha Häkkinenkin.

Yrittäjäjärjestön toiminta ei kehittynyt mihinkään siitä hevosvetoisen aikakauden tasosta, jolle eräs yrittäjäjärjestöveteraani liittokokouspuheenvuorossaan totesi sen jääneen, ja Vantaan yrittäjistä oli yrittäjille yhtä vähän apua tosipaikan tullen kuin Jari Laineella, kun hänen yrittäjätoimintaansa oltiin lainvastaisesti jyräämässä matalaksi (*Nokipojan tarina*, www.kauko-kustannus.fi).

He ovat edelleen yhtä yksin kuin yrittäjäjärjestön jäsen Seppo Hautala, kun hänen yrityksensä ja elämäntyönsä tuhottiin. Yksikään ammattiliitto ei jättäisi jäsentään heitteille vastaavassa tilanteessa samalla tavoin.

Vantaan Yrittäjillä olisi ollut ainutlaatuinen tilaisuus ottaa johtava ote Vantaan kehityksessä omalla visiollaan, mutta sillä ei ole ollut siihen kykyä sen enempiä kuin puolueillakaan. Se on päinvastoin fuusioitunut Mäkisen ja Häkkisen kautta kaupungin näköalattoman kunnallispolitiikan jatkeeksi.

Aika ehti Lehden aikana ajaa niin täysin järjestön ohi, että uudella puheenjohtajalla, kepulaisella Jarkko Wuorisella voi olla ylivoimainen tehtävä saada enää järjestöön ”virtaa”. Semminkin kun se laiminlyödyn etsikkoajan vuoksi joutui jälleen talouskriisiin ”housut kintuissa” kuten edelliselläkin kertaa. Työntekijöille sillä oli annettavanaan vain alakierteinen viesti palkkojen alennuksesta.

Vieläkin omituisemmaksi Lehden rooli osoittautui, kun hänen omistamansa Lehtiyhtymän lehden Vantaan Sanomien päätoimittajaksi nimitettiin Ilta-Sanomista potkut saanut ja aiemmin Taloussanomissa kyvyttömäksi osoittautunut Antti-Pekka Pietilä, joka yhdessä Hietasen kanssa aloitti suorastaan ällistyttävän tukikampanjan Vantaan liittämiseksi Helsinkiin.

Hietasen kommentti ”Geopolitiikka eikä puoluepolitiikka on Vantaan ongelmien alkulähde” hakee röyhkeässään ja typeryydessään vertaansa, jota täydentää kommenttikirjoitukseni ja kirjani pimittäminen. Tällä oli se hyvä puoli, että se provosoi tarttumaan asiaan vähän vankemmin vaalien alla, jolloin kirja olisi ollut erityisen tarpeellinen vantaalaisille. (*Härskiä valtapeliä Vantaalla*, liite 1).

Sivistysmaassa tällaisesta poliittisesta pelistä kiinni jääminen ”puolueettomassa” lehdessä olisi tiennyt välitöntä eroa tai erottamista päätoimittajan tehtävästä, mutta jostakin käsittämättömästä syystä Lehti suosii epäpätevyyttä kaikkialla muualla paitsi kruununjalokivessään Taloustutkimuksessa.

Kuin Kemijärven alasajo

Mielenkiintoista on verrata Vantaan tapahtumia Kemijärveen, jolloin huomaa helposti, miten paljon niillä on yhtäläisyyksiä. Vantaalle aiotaan tehdä ”kemijärvet”, se aiotaan ajaa alas samoin kuin Stora Enson Kemijärven sellutehdas.

1. Kummallakin on vahvoja erityisresursseja, jotka olisivat antaneet hyvät lähtökohdat identiteettitaloudelle.
2. Molemmissa on kauan hallinnut tietty valtapuolue, joka ei ole ollut näistä mahdollisuuksista kiinnostunut, vaan ne on jyrätty valtopolitiikalla, Lapissa ”Kekkosen perinnöksi” nimetyllä valtiokapitalismilla ja Vantaalla korruptoituneella aluerakentamisella.

Kemijärvellä kuten koko Lapissa puolue on ollut keskusta, Vantaalla SDP.

Edellä mainitussa Ykkösaamun haastattelussa Mäkinen lisäksi kehui, miten hyvin yhteistyö demarien kanssa on sujunut valtuustossa, mikä kertoo, että kokoomus on vain uinut virran mukana ja pelkää nyt seuraamuksia, kun saa, mitä on tilannut.

3. Molemmissa on ollut hyvät kehittämisen mahdollisuudet, Vantaalla loistavat, vain tahto on puuttunut.
4. Molemmissa operaation kohteelle on varattu vain maan sisäisen siirtomaan asema, Kemijärvellä Stora Enson kuitupuureservinä ja Vantaalla Helsingin maankäyttöreservinä.
5. Alasajon toteutuksen kaava on molemmissa periaatteessa sama, siirtomaaherrojen tyylinen: ulkopuolisten jossakin kaukana ja korkealla tekemä päätös. Kemijärvellä se on kerrottu uhreille yksinkertaisena ilmoitusasiana, mutta Vantaalla kunnallinen demokratia on hidaste, joka on kierrettävä pukemalla asia jonkinlaiseen demokratialta näytävään formuun.

Tämä kohta onkin Vantaan puuhamiehille kriittinen. Liikkeenjohto-oikeus ja

pörssisäännöt mahdollistavat salaisen päätöksenteon, mutta demokratian perusarvo on avoimuus ja julkisuus.

Kemijärvellä yt-menettely on pakollinen kuvio, joka on pelkkää teatteria. Vastaava teatteri aiotaan Vantaalla hoitaa ”selvityksellä”, jonka lopputulos on etukäteen yhtä selvä kuin yt-neuvottelujen.

Selvitysmieheksi on tarkoitus saada yliopistotutkijoita ja ”muuta viisaita”, joiden lähtökohdat ovat täysin toiset kuin ne, jotka ovat vantaalaisten identiteetin kannalta olennaisia. Nämä tuottavat teknokraattisia tuloksia, jotka kertovat täsmälleen sen, mitä niiden halutaan kertovan.

Nämä selvitykset keskittyvät talouteen, ja niiden tekijät uskovat numeroihin. Myös tällaisiin selvityksiin voidaan soveltaa kirjassani lainaamia Saksan talousihmeen taustamiehen Wilhelm Röpken sanoja matemaattisiin malleihin uskovasta ajattelusta, joka ”antaa niin houkuttelevan eksaktisuuden hohteen ja houkuttelee suurpiirteisiin, näyttäviin toimenpiteisiin”.

Mikäpä olisi sen näyttävämpi toimenpide kuin Vantaan valtaaminen, ja Röpken jatkovaroituskkin osuu täsmälleen tapaukseen: ”Se on teknokraattinen ja vallantahtoinen ajattelutapa, joka yhtälöiltä ja kokonaissuureilta ei enää näe todellisia yhteyksiä ja niiden perin epämatemaattisia hienouksia.”

Kannattaa muistaa, että myös jälleen unohduksista esiin kaivettu makrotalouden englantilainen guru Keynes varoitti matemaattisten yhtälöiden vaaroista, koska niihin ei voida sijoittaa psykologiaa.

Monien vaatimat ”selvät laskelmat” ovat siis vain suurta harhaa ja harhautusta. Ja ajanhukkaa, kun töihin pitäisi ryhtyä heti.

Selvitykset ja äänestykset veisivät todennäköisesti aikaa jo muutaman vuoden ja liittämispäätöksen jälkeen uusien elimien suunnittelu ja perustaminen sekä toiminnan sopeuttaminen niihin merkitsisi helposti likimain kymmenen vuoden tuhlamista.

Yhtä selvää on, että liittämispäätöksen jälkeen Vantaa olisi vallankäytön keskiöstä katsoen periferiaa ja heittopussi, jonka kehitys parhaassakin tapauksessa tarpoisi paikoillaan samaan tapaan kuin Malmi sen Helsinkiin liittämisen jälkeen vuosikymmenien ajan.

Demokratian hidastevaikutus tuo kuitenkin sen olennaisen eron Kemijärveen verrattuna, että kun kemijärveläiset olivat auttamattomasti myöhässä, vantaalaiset pystyvät vielä estämään liitoksen, mikäli niin haluavat.

Mitä Vantaan puolueet tekevät?

Edellä on jo todettu Vantaan kokoomuksen omituinen rooli sen historiallisen kunnallisvaalituloksen jälkeen. Vantaasta tuleekin nyt laajemmissakin puiteissa malliesimerkki siitä, miten puolue toimii, kun se saa suurimman puolueen aseman.

Paneeko kokoomus koko valtakunnassa jarrut päälle, kun sille avautuu tilaisuus aloittaa uudenlainen ja fiksumpi politiikka? Vai ottaako se luuserin hahmon ja tekeytyy kuolleeksi?

Sosialidemokraattien kanta voi näyttää taktisesti ovelalta, kun puolue on ilmoittanut, että pelkästään Vantaan ja Helsingin yhdistäminen ei käy, kun Vantaa jäisi tässä paitsioon. Sen sijaan tulisi yhdistää kaikki kolme, Helsinki, Espoo ja Vantaa.

Tosiasiassa perustelu on lähinnä humoristinen, sillä kukaan tuskin voi vakavissaan kuvitella, että Vantaalta löytyisi sellaista poliittista talenttia, jolla se pitäisi puoliaan tässä konstellaatiossa. Hyvin kuvaavaa on, että espoolaisia kansanedustajia on eduskunnassamme 16 mutta vantaalaisia vain kolme.

Demareiden ei tietenkään ole helppo myöntää, että umpikujassa ollaan, sillä se on nimenomaan heidän politiikkansa tulosta. Kaava on sama kuin koko Suomessa: on ryöstöviljelty surutta yhteiskuntaa luottaen, että se on automaatti, josta rahaa tulee loputtomasti. Eikä edes tarvitse kantaa huolta uusista panoksista, kun yritykset tekevät sen kaikista lisärasituksista huolimatta.

Vihreiden puheenjohtaja Tarja Cronberg ilmoitti ennen vaaleja selvästi, että kaupungit pitäisi yhdistää, kun liikenne silloin sujuisi paremmin.

Kauas on vienyt vihreiden tie Koijärveltä, jossa taisteltiin paikallisen identiteetin loukkaamattomuuden puolesta. Nyt valta on turmellut puolueen niin, että se on Pielisen saarella asuvan puheenjohtajansa johdolla asettumassa sujuvasti osaksi helsinkiläistä metropolipullistelua, josta enemmän tuonnempana. Toinen asia on, että Helsinki ei pysty järjestämään toimivaa liikennettä edes omalla alueellaan.

Yhtä omituinen on keskustan asema. Sitä Helsingin kaupunginvaltuustossa edustava ministeri Mari Kiviniemi asettui ennen vaaleja liitoksen kannalle yhtä selvästi kuin kokoomuksen nokkamiehetkin.

Kiviniemen puheet ovat yhtä kaukana alkiolaisuudesta kuin vihreiden ajatukset Kojjärvestä. Tosin kepu ryvetti itsensä Sipoon raiskauksessa niin pahoin, että ei ehkä ole enää paljoa varjeltavaa.

Jos vihreät ja keskusta ottaisivat todesta juhlapuheissaan esittämänsä ajatukset, olisi asia heille selvä ilman mitään selvityksiä.

Ruotsalaiset ja kristillisdemokraatit ovat olleet varsin hiljaa asiasta, mutta RKP:llä ainakin pitäisi olla Sipoosta opettavainen esimerkki Helsingin pullistelusta. Lisäselvityksiä tuskin tarvitaan.

Kristillisdemokraatit taas eivät voi olla tämän aivopesun takana, jos he ottavat vakavissaan puolueen nimissä esitetyt puheet ihmisten kunnioittamisesta. Ei kaippaa enempiä selvityksiä.

Perussuomalaiset tulivat uutena voimana myös Vantaan valtuustoon. Heille aukeaa nyt vapaaksi jätetty kenttä uudentalaiselle politiikalle. Myös tässä suhteessa Vantaa muodostaa hyvän näyteikkunan.

Perussuomalaiset rynnistivät politiikkaan kaukaisen oppi-isänsä Veikko Vennamon tavoin kansalaisten puolustajina herrojen juonia vastaan, joten ilman äkkikäännöksiä vaihtoehtoja ei ole.

Vasemmistoliitto on aikoinaan ollut Vantaan vasemmistolaisen politiikan toinen tukijalka, mutta identiteettinsä menettäneenä se ei enää kykene minkäänlaiseen uskottavaan politiikkaan.

Summa summarum: Yhdenkään puolueen poliittinen uskottavuus, jos ne sellaisesta huolta kantavat, ei kestä Vantaan tyrkyttämistä Helsingin syliin.

Piikkipaikalla on tietenkin kokoomus ja sen ykkösnimi Tapani Mäkinen. Tiedetään toki, että kaikki kokoomuksessa eivät ole samaa mieltä, ja erityisesti nuorissa naisehdokkaissa oli monia, joilla oli tuoreita ja terveitä ajatuksia. Tottumuksen voimasta ja henkisestä velttoudesta äänestetään kuitenkin vanhoja tuttuja ja ”kykynsä” jo näyttäneitä. Sitä saa, mitä tilaa.

Periaatteitaan myyviä auliita yhteistoimintamiehiä ja -naisia on toki kokoomuksesta

löytynyt aina Kekkonen valinnasta sinipunahallituksen muodostamisen kautta Tarja Halosen valintaan saakka, mutta Mäkisen toiminta kuuluu kärkipäähän, vaikka puitteet ovatkin pienemmät.

Valtiollisella tasolla olisi kysymys valtiopetoksesta. "Kuntapetosta" ei laki tunne, mutta moraalisesti on kysymys samanveroisesta asiasta.

Aivopesu saa uusia muotoja

Puuhamiesten ja -naisten into on välillä ryöpsähtänyt jopa surkuhupaisan puolelle. Vantaan Sanomat julisti jo 28.11. ideakilpailun tulevan "Suur-Helsingin" Vaakunaksi. Ja 3.12. se julkaisi lähes puolen sivun "jymy uutisen", että myös

Ajatusleikki uudesta vaakunasta nostatti lukijoiden tunteita

Perjantaina 28. marraskuuta 2008
VANTAAN SANOMAT

...nolskiiko lohi?

VS 3.12.2008

Helsingin apulaiskaupunginjohtaja osallistui vaakunakisaan

...kunaehdotuksessa samas-
...uukii bevosen-

VS 3.12.2008

Helsingin apulaiskaupunginjohtaja, kokoomuslainen Paula Kokkonen oli osallistunut tähän piirustuskilpailuun.

Onhan se jonkinmoinen uutinen, että Helsingissä kaupunginjohtajilla ei ole parempaa tekemistä kuin piirustuskilpailuihin osallistuminen.

Pitäisikö kaupunginjohtajia vähentää, niin kaupungin talouskin kohentuisi? Joulun jälkeen Helsingin Sanomat näet kertoi, että Helsingin peruspalvelujen rahoitustilanne oli osittain Vantaata heikompi.

Siinä Mäkinen on oikeassa, että vanhalla politiikalla Vantaa joutuu umpikujaan ja joutuu antautumaan. Sitä suurempi kiire on uudella politiikalla. Mutta millaiset ovat edellytykset?

Kun Vantaa on hukannut identiteettinsä ja sen mukana oman arvontuntonsa, sillä on suuri houkutus ja vaara tukehtua Helsingin syleilyyn, jonka poliittinen voima taas on kirjaimellisesti musertava.

Tämä välitty selvästi myös helsinkiläisen median kautta, sen lisäksi, että Vantaan ”oma” lehti on tehnyt aivopesua parhaansa mukaan.

Helsingin Sanomat on pysytellyt hämmästyttävän kauan puolueettomana, mutta molemmat iltapäivälehdet ovat surutta esittäneet ”vahvoja” perusteluja liittämisen puolesta. Ne ovat yleensä olleet pääkirjoituksilla, joten ne eivät ilmeisesti ole huumoriksi tarkoitettuja.

Ilta-Sanomat perusteli liittymistä osoittamalla kuvan kera, että kun tulee Vantaalta Helsinkiin, sitä ei havaitse muusta kuin tienvarren kyltistä.

Mistäpä muusta sitä kuntarajaa muualla maassa havaitsee kuin tienvarsikyltistä? Olisi lehden kuvaajalla töitä. Tällä perusteella koko maa pitäisi yhdistää yhdeksi kunnaksi. Näin saavutettaisiin myös sitä suuruuden ekonomiaa, mihin niin monet tuntuvat lujasti luottavan.

Iltalehti puolestaan ilmoitti otsikossaan, että ”Yhtynyt Helsinki vastaa maan etua”.

Tämä vastaa sitä helsinkikeskeistä ajattelua, että Helsingin etu on koko maan etu. Vantaalaisten asia ei siinä paljoa paina. Se noudattaa vanhaa suomalaista perinnettä, jonka Liisa Björklund ilmaisee tuoreessa väitöskirjassaan: ”Meitä on aina piiskattu toimimaan kokonaisedun kannalta oikein”.

Mutta sen lisäksi lehden historiaa tunteva pääkirjoitusnikkari oli keksinyt suorastaan nerokkaita perusteluja liitokselle. Lehden mielestä ”liitos on siinäkin mielessä luonteva, että tällöin ikivanha Helsingin pitäjä saa korkojen kanssa takaisin entiset alueensa ja entisen nimensä”.

Yhdistämällä ehtoolehtiemme ajatukset voitaisiin samalla logiikalla liittyä takaisin Ruotsiin. Eihän Tornionjoessa edes veteen piirretty viiva ole vanhan suurvallan eri osien välisenä rajana. Harvassa paikassa on edes kylttejä.

Näin ikivanha Suomi saisi myös takaisin korkojen kanssa entiset alueensa, joiden puolesta se oli Puolan, Lützin, Leipzigin ja Narvan mailla vertaan vuodattanut, samoin myös entisen nimensä.

Jos taas historiaan halutaan sellaisenaan palata, täytyisi komentokeskus luonnollisesti siirtää Vantaan puolelle, ja Helsinki jäisi periferiaksi.

Taustalla suhteellisen varovaisesti ja käsiensä likaamista vältellen esiintynyt Katainen paljasti vaalipäivänä korttinsa. Hänen poliittinen avustajansa Juho Romakkaniemi julisti ujostelematta: ”Helsingistä miljoonakaupunki”.

Alkeismatematiikalla selviää, mitä tuo julistus tarkoittaa. Ja Siilinjärveltä kotoisin oleva Katainen antoi taustalla ujosti hymyillen tukensa pohjalaislähtöisen Romakkaniemen uholle vakuuttaen, että ”Juho valtuustossa olisi Helsingille eduksi”.

Tästä ei voi olla epäilystäkään. Tämä on myös johdonmukaista sen kanssa, mitä kirjassani kerron saksalaisen metalliteollisuusjohtajan lausahduksesta jo 1970-luvulla: ”Teissä suomalaisissa on se vika, että teitä on viisi miljoonaa, mutta te toimitte, niinkuin teitä olisi 50 miljoonaa”.

Helsinki luonnollisesti toimii, niinkuin se olisi 50 miljoonan asukkaan maan pääkaupunki.

Tätä helsinkiläistä ”metropolipullistelua” tuuletti loistavasti Kajaanin kaupunginteatterin näyttelijä Juha Häkkänen, jonka näyttävän mielipidekirjoituksen Helsingin Sanomat yllättäen julkaisi 4.11.08.

Häkkänen piti Helsingin keskittymistä vain oman asiansa ajamiseen niin moraalisesti ala-arvoisena, että pääkaupunki pitäisi siirtää Kemijärvelle tai Rovaniemelle.

Ei Häkkänen kuitenkaan selvinnyt rohkeudestaan ilman rangaistusta. Hänet

kuskattiin Helsingin herrojen nöyryytettäväksi, ja kas kummaa, puhuttelijat sattuiivat olemaan pääosin edellä mainitut kummisedät, joista Vapaavuori antoi kovimman tuomion: ”Sä oot kyllä väärässä joka kohdassa.”

Kainuun Sanomille lähettämäni kommentin viimeinen kappale oli seuraava:

”Tätä kyynisyyttä vastaan olisikin kainuulaisten ja meidän vantaalaisten yhdistyttävä, jotta hyvä veli- ja hyvä toveri -korruptio saataisiin pysymään edes Kehä III:n sisällä. Häkkäsen ehdotus pääkaupungin siirtämiseksi Rovaniemelle tai Kemijärvelle on ajatusleikkinä mainio. Jokin senkaltainen järjestys ilmeisesti tarvittaisiin tuon sisäsiittoisen linnakkeen murtamiseksi.”

Yksistään Sipoon raiskaus on niin moraaliton, että jo se vie moraalisen pohjan pääkaupunki-asemalta.

Voimme jatkaa Häkkäsen ajatusleikkiä edelleen ja kuvitella, miten mahtaisi Helsinki tällaisen siirron jälkeen tulla toimeen syrjäisellä niemellä. Vantaa joka tapauksessa pärjäisi mainiosti.

Mutta tosiasiasa Vantaalainen politiikka ei voi ylvästellä moraalillaan. Siinä suhteessa on jopa otettu takapakkia, kun parin vuosikymmenen takaisen mafiamaisen politiikan ikoni, demari Jukka Peltomäki monien ällistykseksi nimitettiin maankäytöstä vastaavaksi apulaiskaupunginjohtajaksi.

Tuo Peltomäen huippukausi oli aikaa, jolloin Vantaan kehitys oli tosiasiasa punapääoma-vetoisen Hakan ja muiden suurten aluerakentajien käsissä. Ylen MOT-ohjelmassa 17.11.08 entinen kansanedustaja ja KRP:n tutkija Sulo Aittoniemi kertoi, kuinka vahvat kytkökset puolueilla oli tuolloin suuriin rakennusfirmoihin.

Vasta vähän aikaa aiemmin Aittoniemi oli uskaltanut kertoa, että Noppa-tutkimuksista hänet oli syrjäyttänyt presidentti Koivisto. Rahavirrat ovat kuitenkin edelleen tarkempaa selvitystä vailla.

Koiviston puoluetoveri Jukka Peltomäki on suora linkki tuohon aikaan ja henkeen, suorastaan sen symbolihahmo. Oli luontevaa, että hän ensitöikseen alkoi sommitella Keimolan kylkeen jättimäistä ostoskeskusta. Enää eivät kotimaiset yritykset ole hänelle riittävän suuria, vaan kumppanina on nyt kansainvälinen kiinteistösijoitusjättiläinen Carlyle.

Kun ihmettelin tätä Hietaselle lähettämäni kirjani arvostelukappaleen saatesanoissa, oli kirjani kohtalo ilmeisesti samalla ratkaistu. Hietasen henkinen koti on

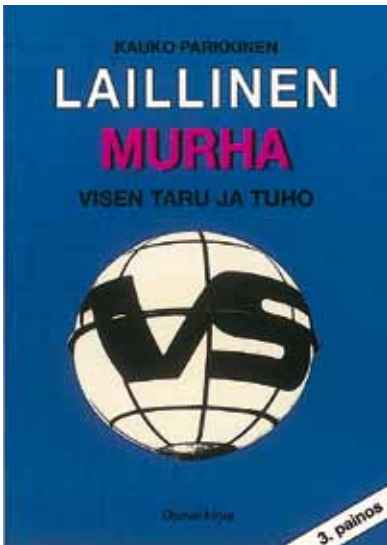
Peltomäenkin vasemmalla puolella, joten oikeakaan kritiikki oikealta ei ollut sallittua.

Hietanen suojausi Peltomäkeä jo Marja-Vantaan maakaupoissa, joissa Vantaa maksoi pelkäästä maapohjasta likimain kymmenkertaisen hinnan vertailukelpoisiin kauppoihin verrattuna ja jota monet asiantuntijat pitivät järjettömänä. Vantaan Sanomat pimitti silloinkin asiallista tekstiä ja esitti pääkirjoituksessaan harhaan johtavaa tietoa. Tämä on siis lehden normaalia toimintaa.

Aivan välttämätöntä olisi saada Vantaalle kunnollinen paikallislehti, jota kiinnostaa muukin kuin ilmoitustulosten maksimointi. Tämän tavoitteen ensisijaisuuden lehti itsekin avoimesti myönsi, kun se 19.12.08 ilmoitti lehden muuttumisesta kaksipäiväiseksi. ”Pietilän mukaan kaksipäiväinen lehti vastaa paremmin nykyisten ilmoitusmarkkinoiden tarpeita”, lehti kertoi.

Vantaan 32. elinkeinopäivä 32.11.08 tarjosi hyvän tilaisuuden kurkistaa vantaalaisen politiikan sisäkuva. Sitä hallitsivat nyt Jukka Peltomäen elämää suuremmat visiot ja piirroukset.

Ne olivat valovuosien päässä identiteettitaloudesta ja siitä uudeltaisesta mikrodynamiikasta, jota ETLAn tutkimusjohtaja Petri Rouvinen samassa tilaisuudessa piti pitkän päälle ainoana toivona. Peltomäki näytti aikovan liittää ainakin puolet Helsingistä Vantaaseen.

Tämän selvityksen nimi on lainattu kirjani *Lallinen murha*, joka kertoo tuolloin 1980-alussa tapahtuneesta ilmajokelaisen Visen kaadosta. Se oli silloin Suomen suurin konkurssi ja on edelleen kaikkein röyhkein yrityskaato.

Näihin maankäyttökysymyksiin yhdistäviä tekijöitä on muitakin kuin Koivisto. Myös Vantaan alasajossa näyttää kuin kaikki tapahtuisi ikäänkuin luonnollisesti. Eri ihmiset vain sattuvat toimimaan kummallisen samansuuntaisesti.

Kirjan toisen painoksen alkusanoihin saatoinkin liittää kopion sopimuksesta, jonka osapuolina olivat mm. Postipankki ja Lohja Oy ja jonka mukaan yhtiö oli saatava konkurssiin mahdollisimman pian.

Vantaan osalta sellaista pöytäkirjaa tuskin löytyy, mutta varmuudella voi sanoa, että ennemmin tai myöhemmin paljastuu sopimus, joka asiassa on tehty, ja ne palkkiot, joita Mäkiselle ja kumppaneille on luvattu. Onko ministerin salkkuja jaettu jo etukäteen?

Tässäkin pätee Nobel-kirjailijan viisaus: vaietuinkin asia nousee esiin, mutta silloin, kun se itse tahtoo. Veroministeri Pirkko Työläjärvestä, joka painoi nappia Visen kaadolle konkurssihakemuksella, tuli myöhemmin Turun ja Porin läänin maaherra.

Tämän hetken tilanteen valossa näyttää ilmeiseltä, että kohta keväisen jokitapaamisen jälkeen asiasta sovittiin jollakin kokoonpanolla.

Tämä samantyylinen peruskuvio on minulle erittäin tuttu, sillä Laillisen murhan jälkeen tuli parin vuoden ajan lähes viikoittain yhteydenottoja ja isoja asiakirjanippuja, joista toivottiin tehtäväksi kirja. Pinnaltaan siistin näköinen Suomi on pinnan alla täynnään tällaisia juonimisia ja enemmän tai vähemmän laillisia murhia.

Lähetin elinkeinopäivän osanottajille seuraavan sisältöisen jälkilöylyjä-yhteenvedon.

Kaupungin johto esitti niin komeita suunnitelmia ja piirroksia, että jos talous näillä eväillä saadaan umpikujaan, niin se ei voi johtua mistään muusta kuin poliittisen ja virkamiesjohdon kyvyttömyydestä, sanokoon Risto Hietanen mitä tahansa.

Nähtyään runsaan kolmen vuosikymmenen aikana toinen toistaan uljaampien suunnitelmien ohimarssin jää vain miettimään, miten mahtavat toteutua ja paljonko rahaa on tällä kertaa heitetty Kankkulan kaivon. Marja-Vantaan maapohjaan sitä on ainakin jo upotettu mieletön määrä.

Aiemman suunnittelun tasosta saatiin hyvinkin tuore näyttö Flamingon noususta. Kun Vantaa-mitalilla palkittu Matti Himberg osin sattuman ansiosta osti tontin Jumbon vierestä ja kysyi pitkältä pöydälliseltä kaupungin johtoa, mitä sillä tehtäisiin, ei näillä ollut mitään näkemystä asiasta.

Oli vain kolme reunaehto, joista tärkein taisi olla se, että Jumbon ruma seinä saadaan peittoon. Valitettavasti vain näkyviin jäi pisin ja rumin, Barcelonan härkätaisteluareenaa ja Hjallicksen härkien taisteluareenaa muistuttava julkisivu.

Saatiin hyvä esimerkki siitä sattumanvaraisuudesta ja näkemyksen puutteesta, jolla on tuhlatu koko Kehä III:n ainutlaatuiset mahdollisuudet.

Huomiota kiinnitti myös se, että neljäsosa osanottajista, puolisen sataa, oli Vantaan kaupungin edustajia.

Identiteettitaloudessa näyttäisi olevan koko joukko samanlaisia tunnusmerkkejä kuin siinä uudenaikaisessa mikrodynamiikassa, jonka ETLAn kehitysjohtaja Petri Rouvinen katsoi pitkän päälle olevan ainoa toivo, kun instituutioihin sekä suuriin yrityksiin tukeutuvan kasvun vaihe on ohi. On yrittäjämäisen toiminnan aika.

Vantaan suunnitelmista ei sellaisesta näkynyt merkkejä. Sen sijaan kylläkin merkkejä siitä ”metropolipullistelusta”, josta Kajaanin kaupunginteatterin näyttelijä Juha Häkkänen syytti kuuluisassa mielipidekirjoituksessaan (HS 4.11.) ensisijaisesti Helsinkiä mutta myös koko pääkaupunkiseutua. Ihmisiä oli talonkuvien sekaan saatu ahdetuksi neljännesmiljoona. Vantaalla uskotaan edelleen entistä suurempiin sekä yksityisiin että julkisiin organisaatioihin.

Hesari kuskasi Häkkäsen Helsingin herrojen nöyryyttäväksi, ja Vantaan maitakin eniten himoitseva Vapaavuori todisti, että ”sä oot väärässä joka kohdassa (HS 16.11.). Jos sitä ennen tunnettu Suomen autioittaja, Teknillisen Korkeakoulun professori Esko Niemi oli ehtinyt vyöryttää numeroita siitä, miten Kainuuseen syydetään rahaa ja julistaa, että ”Kainuulle ei riitä mikään”.

Mauri Pekkarinen puolestaan kertoili, että pääkaupunkiseudulla käytetään yli kymmenkertainen määrä julkista tutkimus- ja tuotekehitysrahaa eräisiin muihin alueisiin verrattuna. Se on Pekkarisen mielestä ”ihan oikein”, kun täällä on niin paljon kyseistä toimintaa.

Häkkänen puolestaan saattaisi kysyä Pekkariselta, miksi maaseudun voimavarat on imetty niin kuiviin, että sieltä ei enää löydy edes kohteita näille rahoille. Kainuulaiset voisivat kysyä, onko se kepulaista aluepolitiikkaa ja ”ihan oikein”. Yksin työmarkkinapolitiikalla on tehty sananmukaisesti mittamaton määrä maaseudun tuhopolitiikkaa.

Tilaisuuden jälkeen on entistäkin vaikeampi ymmärtää, miksi Tapani Mäkisen ja kokoomuksen mielestä on tuhlatava aikaa ja resursseja siihen, että yliopistotutkijat ja ”muut viisaat” selvittävät, olisiko liittävä Helsinkiin. Siihen tuskin on muuta selitystä kuin se, että kysymys ei ole Vantaan edusta vaan Helsingin maan tarpeesta ja puoluetoverien toimeksiannosta.

Jos kokoomus uskoo esitettyihin suunnitelmiin ja Vantaaseen ja tuntee talouden uhat, ei tarvita paljoakaan viisautta sen oivaltamiseen, että uuden valtuuston on tartuttava toimeen heti täydellä teholla ilman ajan peluuta. Se on saanut siihen suurimman puolueen valtakirjan ja vastuun.

Helsinki saa ihan vapaasti käyttää omia rahojaan kuinka kalliisiin tutkimuksiin tahansa, kunhan ei usko, että muut uskovat niihin.

Kauko Parkkinen

vantaalainen vuodesta 1968, joka toivoo kirjan omistussanoihin viitaten, että myös lapsenlapsilla olisi niin halutessaan hyvä asua Vantaalla

Jukka Peltomäki oli siis jälleen baanalla. Hänen loistokaudellaan ilmaantui siinä määrin ongelmia, että hän katsoi parhaaksi hävitä maisemasta. Mutta tällä välin hän oli opiskellut juristiksi ja jyräsi nyt voimalla, jota ei näyttänyt pysäyttävän mikään.

Mutta pysäytti kuitenkin. Maailmanlaajuinen talouskriisi oli jopa Peltomäkeä vahvempi. Joulun alla kerrottiin, että Carlyle oli ottanut suurhankkeen toteuttamisessa kahden vuoden tuumaustauon.

Saatiin oivallinen näyte siitä, miten Vantaan kehitystä ohjasivat jälleen ulkopuoliset voimat, nyt entistäkin voimallisemmin.

Kansainvälisen sijoitusjärjelijän pääoman tuotto oli jo koko hankkeen rakentelussa ohittanut vantaalaisten tarpeet, jotka eivät sitä vähimmässäkään määrin kiinnosta. Sillä ei ole mitään käsitystä Vantaan identiteetistä, eikä omastakaan, sillä on vaikea saada edes selvää, mistä se on kotoisin, vai onko mistään.

Nyt ilmeni talouskriisin ensimmäinen positiivinen puoli: saatiin kaksi vuotta lisääikaa uuteen harkintaan ja viisastumiseen.

Toivottavasti Peltomäki tänä aikana siirtyy jälleen tai siirretään toisiin maisemiin. Hän kuuluu selvästi niihin, joille Ahtisaari Nobel-palkinnon saatuaan antoi neuvon Seurassa: ”Suomettumisen ajan poliitikkojen olisi jo aika siirtyä eläkkeelle.”

Mutta Mäkisen uskoa tämä ei horjuttanut. Hän vakuutti Helsingin Sanomissa 10.12.08, että ”sijoitetut rahat saadaan varmasti takaisin ennemmin tai myöhemmin”.

Usko oli yhtä luja kuin aikoinaan hänen puoluetoverillaan Olli Heinosella, joka vakuutti Saksan ilmatilaan sijoitettujen Soneran rahojen tulevan takaisin markkamäärää vastaavana summana euroja.

Poliitikot sokeita ja kuuroja?

Härskiä valtapeliä Vantaalla -kooste oli mennyt sähköpostina melko laajana jakeluna eri puolueiden kunnallisvaaliehdokkaille. Ani harva kuitenkaan reagoi siihen millään tavoin.

Tämä kertoo, että joukko oli hyvää poliitikkoainesta, sillä Kalevan juuri eläkkeelle siirtynyt päätoimittaja Risto Uimonen kertoo kirjassaan *Häntä heiluttaa koiraa*, että poliitikot tekeytyvät sokeiksi, kuuroiksi ja halvaantuneiksi.

Ennakoin, että Eero Lehden Taloustutkimus alkaa kohta suoltaa liittymistä tukevia mielipidetutkimuksia. Sellainen julkaistiinkin Pietilän ja hänen seuraajansa jäljiltä verkkolehdeksi kuihtuneessa Taloussanomissa 14.10.08 otsikolla ”*Vantaa alkaisi jo Helsingin kaa*”.

Yllätys oli kuitenkin se, että Vantaan Sanomien päätoimittajia politikoinnista kiinni jääminen nolotti sen verran, että lehti ei julkaissut ”tutkimustulosta” lainkaan.

Mutta muuten VS ahersi aivopesun parissa entistä uutterammin. Se jopa julkaisi ideakilpailun tulevan ”Suur-Helsingin” vaakunaksi.

Kuitenkin yllätykset jatkuivat. Lehti julkaisi myös seuraavan kommenttini.

Vantaan Sanomat menee asioiden edelle

Vantaan sanomat nylkee oravaa, tai ehkä pikemminkin perkaa lohta, kun se vielä liikkuu vapaana, joskin vähän kankeasti (VS 28.11.) Se julistaa ideakilpailun Vantaan ja Helsingin liitoksesta syntyvän ”Suur-Helsingin” vaakunaksi.

Paikallislehden rooliin ehkä kuitenkin kuuluisi pikemminkin järjestää ideakilpailu siitä, miten tuota kankeaa liikettä voisi saada vähän ripeämmäksi.

Miten Vantaan rikasta menneisyyttä ja loistavaa geopoliittista asemaa voitaisiin käyttää hyväksi elinkeinotoiminnan ja ihmisten asuinympäristön kehittämiseksi, niin että Vantaa todellakin olisi se ”maanpäällinen paratiisi”, jollaisena Tapani Mäkinen mainitsi sen kohta vaalien jälkeen Ylen Ykkösaamussa. Onhan se ”hiomaton timantti”, joksi entinen sitoutumaton kaupunginvaltuutettu Ensio Laaksonen puolestaan nimesi vaalien jälkeen Ylen A-studiossa.

Avaintekijöitä olisivat Vantaan ja Keravan joet ja Kehä III sekä muut liikenneväylät. Heurekaa voi jo pitää perinteisenä tukikohtana, ja monta muutakin arvokasta kohdetta löytyisi. Kyllä kansa tietää.

Tämä on se näkökulma, josta uutta vantaalaista politiikkaa olisi ryhdyttävä rakentamaan. Alkeisoppikirjaksi käy oma kirjani. Koulutus olisi aloitettava välittömästi (liite 2).

Lisäksi on saatu muutakin tuoretta tukiaineistoa kuin Rouvisen elinkeinopäivillä esittämät ajatukset mikrodynamiikasta, joka olisi kaivannut perusteellisemman esittelyn. Se on peräisin ulkomaisilta auktoriteeteilta, joiden opit meillä tunnetusti aina purevat paremmin kuin kotimaiset.

Tieteellisessä julkaisussa esitettynä nämä myös sisältävät matemaattisia kaavoja, joita ei voi suoraan soveltaa käytäntöön. Siteeraamani Shumacherin sääntö toki pätee tässäkin: puhujan arvovalta on suoraan verannollinen välimatkaan, joka hänellä on tuotantoon.

On helppo omaksua näkemys, että ”alkaneella vuosituhannella perinteistä talouskasvua ruokkivat tekijät ovat poissa pelistä”, ja luovan uudistumisen sekä paikallisten arvoverkkojen merkitys korostuu.

Sitran tuore raportti *Muutoksen Suomi* puolestaan on työryhmäraporttien tapaan hiottu niin särmättömäksi, että se ei anna ohjetta niin paljon kuin tekstin sisällä piilevät ainekset olisivat antaneet mahdollisuuden. Lisäksi sen rasitteena (tai etunä!) on myös työryhmän jäsenten etäisyys tuotannosta, mistä syystä se sisältää kliseisiä hokemia ja vanhentuneita termejä (kilpailukyky, työvoima (!), elämänhallintakauhukseenariona elämänhallintakeskukset).

Kuitenkin raportti sisältää eräitä identiteettitalouden elementtejä, joista tärkein on toteamus, että kaikki ihmiset ovat luovia eikä vain tietty luova luokka ja että ”suomalaisen yhteiskunnan menestys riippuu ratkaisevasti siitä, että kaikki ihmiset saavat aidon mahdollisuuden kehittää ja käyttää kykyjään”.

Heissä piilevät Sitran mukaan ”uskomattomat voimavarat”, mutta Vantaalla heitä on kohdeltu Hietasen tavoin haittatekijöinä, jotka on siivottava sivummalle ja pinottava päällekkäin lähiökerrostaloihin.

Tätä raportti nimittää ihmisten ”voimaantumiseksi”, ja se on identiteettitalouden perusajatus, vaikka kirjoittaja ei ollut outoa sanaa kuullutkaan.

Samoin raportti talousnobelisti Hayekiin nojautuen sanoo, että ”progressiivisen ajattelun ydin ei ole pohdiskelu, kuinka hitaasti tai nopeasti muutosten tulisi tapahtua, vaan mihin suuntaan meidän tulisi edetä”.

Tähän kirjani tarjoaa välineeksi vantaalaisen huippuasiantuntijan Sakari Hautasen esittelemän teroteknologian.

Identiteettitalous on kuitenkin edellä mainittuja käyttökelpoisempi sen vuoksi, että se on maanläheinen sekä edellisiä laaja-alaisempi. Ei myöskään tarvitse ”niellä” koko pakettia, vaan voi aloittaa hyvinkin pienestä, vaikkapa omasta kielenkäytöstään.

Tällä hetkellä Vantaalla on siis suunnantarkistuksen paikka, mutta sen tulee tapahtua Vantaan omalta pohjalta. Sitran raportti toteaa instituutiot aikansa eläneiksi. Ne eivät enää pysty vastaamaan ihmisten tarpeisiin. Aikaa ei siis tule tuhlaa turhiin selvityksiin, olisiko Suur-Helsingin kaltainen instituutio hyvä.

Perusedellytys on kuitenkin vantaalaisten poliitikkojen voimaantuminen pois esiin tulleesta luuseriajattelusta. Nyt heidän ponnnettomuudestaan vain vaivaantuu.

Yhdenkään puolueen vaaliohjelmissa ei kannettu huolta siitä, miten Vantaan elinkeinotoiminnan avulla voitaisiin luoda uutta yritystoimintaa turvaamaan hyvinvointipalvelujen rahoitus. Tilaa on siis ruhtinaallisesti.

Liite 1

Vantaan Sanomat käsikassarana

Härskiä valtapeliä vantaalaisilla

Päättyneen kesän miellyttäviin muistoihini kuuluvat kohtaamiset maan eri puolilla paikallislehtien kanssa. Kirjani *Onko maallamme malttia viisastua? – Löytöretki identiteettitalouteen* otettiin innolla vastaan paikkakunnilla, joilta oli esimerkki tai pienikin liittymäkohta kirjaan.

Kaikkiaan kontakteja oli toistakymmentä. Monissa kävin paikanpäällä, jolloin selvästi aisti, miten juurevasti päätoimittajat tai muutkin toimittajat olivat kiinni paikkakunnan henkisessä maaperässä.

Aivan vastakkainen oli kokemus Vantaalla. Aloin ihmetellä asiaa, kun kirja oli ollut Vantaan Sanomien toimituksessa jo kolmisen kuukautta, mutta vallitsi täysi hiljaisuus. Kuitenkin kirjassa juuri Vantaa oli esimerkkinä siitä, miten erinomaiset mahdollisuudet täällä oli ollut perinteen ja modernin yhdistävälle identiteettitaloudelle mutta jotka mahdollisuudet oli jo pitkälti tuhlatu näköalattomalla politiikalla.

Vantaa – menetettyjen mahdollisuuksien kaupunki?

Vantaa on monessa mielessä omalaatuista kaupunkia. Se sijaitsee tasavallan pääkaupungin kyljessä, on itse asiassa sen alkuperäinen syntymäpaikka, ja on sekä kulttuurisesti että elinkeinollisesti maan vanhinta ydinaluetta.

Lohi kaupungin vaakanassa kertoo maan toisen alkuperäiselinkeinon keskeisestä merkityksestä, ja kaupungin hallinnollinen keskus Tikkurila on saanut nimensä turkiskaupan vanhasta nimityksestä tikkurista. Edustettuina on siis molemmat taloutemme vanhimmat vientituotteet, jotka olivat 1500-luvun loppupuolella saadaksen lähes ainoat.

Tämä ei kuitenkaan helpolla päälle päin huomaa. Kaupunkien rakennemuutosten sen toisena ääripäänä on ollut se, joka on ollut toipunut siitä vieläkin. Yleiskuva on ollut se, joka on ollut rakennemuutoksesta tai edes hissinä, joka on ollut on, ettei kaupungin koki-

Myllynsä alkoi 1900-luvun menneisyyden kaupunkien

Ihmetteleviin sähköpostiviesteihin ei tullut vastausta, mutta pian asia alkoi valjeta. Vantaan Sanomat oli valjastettu valtapeliin, jonka tarkoitus oli osoittaa, että Vantaa oli kypsä hedelmä Helsingin poimittavaksi, eikä siihen tällainen kirja sopinut.

Päätoimittaja Risto Hietanen oli haastatellut kaupunginvaltuuston puheenjohtajaa Tapani Mäkistä, ja haastattelun otsikko oli karu: Vantaan talous ajautuu umpikujaan.

Mutta varsinainen järkytys oli Hietasen kommentti: oli muka ”helppoheikkimäistä” väittää, että politiikoilla olisi ollut tässä osaa tai arpa, vaan kaikki johtui kaupungin geopolitiisesta asemasta!

Näin järjetöntä ja helppoheikkimäistä väitettä ei edes poliitikko olisi pystynyt esittämään. Tähän oli siis vain ajopuun lailla ajaututtu!

Kehotin sähköpostitse Hietasta lukemaan kirjani ja esittelemään lukijoillekin, sillä ”kirkkokin on alttiimpi uusille ajatuksille kuin Vantaan Sanomat”. Mm. piispa Wille Riekkinen ja Tikkurilan seurakunta olivat jo hankkineet kirjan.

Hietaselta ei tullut kommenttia, sillä hän lauloi isäntäntä, Lehtiyhtymän omistajan, ”Keravan Berlusconin”, kokoomuskansanedustajan Eero Lehden lauluja. Siksi hän oli pimitänyt henkilökohtaisesti saamansa kirjan, ja siksi hän pimitti seuraavan kommenttikirjoituksenikin:

Vantaa ajautuu umpikujaan - talousyhtälö on mahdoton

Vantaan ongelmien syy

”Vantaa ajautuu umpikujaan” kertoi kaupunginvaltuuston puheenjohtaja Tapani Mäkisen kannanoton otsikko (VS 3.9.08). Tieto ei ollut uusi eikä yllättävä, mutta sitäkin yllättävämpi oli päätoimittaja Risto Hietasen kommentti, jonka mukaan ongelmien alkulähde on Vantaan geopoliittinen asema eikä kunnallispolitiikka.

Väite on todella ällistyttävä, sillä Vantaata parempaa geopoliittista asemaa ei ole yhdelläkään Suomen kaupungilla. Se sijaitsee historiallisella maaperällä ahtaan Helsinginniemen etuvartiona maantie- ja rautatie- sekä koti- ja kansainvälisen lentoliikenteen aitiopaikalla. Ainoa este näin erinomaisen geopoliittisen aseman hyödyntämiselle on ollut se näkemysttömyys, joka leimaa sekä kommenttia että kunnallispolitiikkaamme.

Tänne sodan jälkeen muuttaneet nuoret lapsiperheet on nähty vain ongelmana ja kuluna, kun ei ole pystytty luomaan heille sellaisia olosuhteita, että heidän energiansa ja luomisvoimansa olisi saatu uutta kotikuntaa rikastuttamaan. Heidät on vain siivottu pois silmistä epämääräisiin lähiöihin. Kuitenkin heissä olisi ollut aivan erilaista dynamiikkaa kuin pätkässä merenrantaa, mistä joukko luomisvoimansa jo käyttäneitä olisi saanut tontin luksustalolleen, kartuttaen kieltämättä aikansa myös kaupungin kassaa mutta jämähtäen ennen pitkää painolastiksi.

Poliittinen päätös kai oli myös merenrannasta luopuminen, mutta sen olisi monin verroin korvannut Vantaa sivujokineen, jos vain olisi ollut sitä luovuutta. Kehä III:sta olisi saatu valtakunnallinen osaamisen valtavyöly ja näyteikkuna sinne tänne roiskittujen rakennusten ja liikkeiden asemesta.

Demarit ovat johtaneet kuntaa korviensa välissä se sama yritysvihamielisyys, jolla he voittivat viime kunnallisvaalit, kun Lipponen pelotteli hoivapalvelujen antamisella ”voittoa tavoitteleville yrityksille”. Kokoomus on korkeintaan vienosti vikissyt, vaihtoehtoisia visioita ei ole näkynyt. Nähdäänkö niitä ennen syksyn vaaleja?

Tuoreessa kirjassani identiteettitaloudesta on esimerkki otsikolla Vantaa – menetettyjen mahdollisuuksien kaupunki? Perään jätetty kysymysmerkki on tällä ajattelulla tarpeeton. Kirja lienee Mäkiselle tuttu, lieneekö Hietaselle?

Osoittakoon vain pieni sitaatti pallon hukkaamista: ”Tuntui, että suurin piirtein kerran vuodessa arvottiin uusi paikka, johon kaupungin hallinnollinen ja kaupallinen keskus piti sijoittaa.” Puheet naapurikuntiin yhdistämisestä edustavat luuserimentaliteettia ja ennakoivat lopullista hanskojen lyömistä tiskiinkin.

Identiteettitalouden perusidea on perinteisen ja modernin yhdistäminen. Vantaan loistavat mahdollisuudet päästettiin käsistä Hietasen kuvaamassa myllerryksessä. Pelkistetysti voi sanoa, että Vantaa katkoi juurensa ja hukkasi identiteettinsä, mikä on aina kohtalokasta sekä ihmiselle että yhteisölle valtiota myöten ja johtaa ennen pitkää väistämättä umpikujaan. Vaurioiden korjaaminen on valtava työ, mutta se ei helpotu olosuhteita syyttelemällä.

Kauko Parkkinen

tietokirjailija

Onko maallamme malttia viisastua? -kirjan tekijä

Tikkurila

Seuraavien numeroiden tekstarikoosteen Hietanen otsikoi omituisesti, että luontevin liittolaisvaihtoehto olikin Kerava – Eero Lehden kotikaupunki! Vantaata naitettiin kuin köyhän talon tytärtä eri suuntiin.

Tästä alkoi armoton prässi. Kokoomuksen Mäkinen oli saanut kirjan jo alkukesästä ”kirjapalkintona” lions-klubien jokitapahtumassa Silkin talon tulevaisuudesta esittämistään fiksuista ajatuksistaan.

Siihen fiksut ajatuksetkin loppuivatkin. Nyt Mäkinen sekä ministerit Jan Vapaavuori ja Jyrki Katainen sekä kepun ministeri Mari Kiviniemi ja Helsingin kaupunginjohtaja Jussi Pajunen kertoivat vuoron perään Vantaan Sanomissa, Helsingin Sanomissa ja tv:ssä, että Helsinkiin yhtyminen oli nyt edessä.

Yleensä puheissa oli peräkaneetti, että ei vastoin tahtoa, mutta Vapaavuori väläytteli jo pakkotoimiakin. Tyrkytettiin selvitystä, johon varmaankin oli jo valmiiksi puhuttu aina luotettava selvitysmies Pekka Myllyniemi.

Läyssäke riittää vantaalaisille?

Vantaan Sanomat heijastelee surullisella tavalla koko Vantaan asioiden hoidon näköalattomuutta ja identiteetin puutetta. Jo ulkoasultaan sitä kuvaa pikemminkin Anneli Jäätteenmäen vaalikampanjan ajoilta tuttu sana läyssäke.

Se on painettu samassa vanhanaikaisessa painossa, johon Lehti puheenjohtajana vei Suomen Yrittäjien lehden painettavaksi, niin että ulkoasukin viestii homehtuneesta jälkeenjääneisyydestä, muumimaasta, jonka Tuntemattoman sotilaan ohjaaja Kristian Smeds ampui seulaksi Kansallisen näyttämöllä.

Hietanen kruunattiin arvokkain journalistipalkinnoin, kun hän kävi terrierin lailla vakuutusyhtiö Sammon johtajien kimppuun, kuten journalistin pitääkin, vaikka ylikierroksin. Mutta paikallislehden päätoimittajalla tulisi olla myös paikkakunnallista kokonaisnäkemystä, ja se Hietaselta tyystin puuttuu.

Lehti teki hämmästyttävän siirron pestamalla Hietasen päällystakiksi ja Lehtiyhtymänsä johtajaksi Erkon ylijäämävarastosta ulos heitetyn Antti-Pekka Pietilän, joka ei saanut Taloussanomissa aikaan muuta kuin suunnattomien resurssien tuhlauksen ja Ilta-Sanomissa potkut.

Mm. Toivo Sukarin tavoin Lehti ei enää saanut vallanhalulleen tyydytystä pelkästään menestyneestä yritystoiminnasta, vaan piti pyrkiä laajempiin kammareihin. Lehti hankkiutui Suomen Yrittäjien puheenjohtajaksi, missä hänen ykköstavoitteekseen tuli ratsastaa yrittäjien harteilla eduskuntaan ja siellä elinkeinoministeriksi.

Tästä syystä piti kaikin keinoin ja varoituksista piittaamatta pyrkiä ”tupopöytään”, kun se olisi taannut hänelle valtakunnallisen näkyvyyden. Se päättyi kuitenkin nolosti, kun tupot siirtyivät historiaan. Niinistön äänimäärän ansiosta Lehti kuitenkin pääsi eduskuntaan viimeisenä takapenkkiäiseksi, ei suinkaan ministeriksi.

Yrittäjäjärjestön asiat jäivät edelleen täysin vanhalle hevosvetoiselle aikakaudelle, kuten vanha yrittäjäaktivisti järjestön liittokokouspuheenvuorossaan sanoi.

Vantaalle näyttää riittävän tällainen omalla edulla pelaaminen ja luuserimeininki. Yhtymän kotisivuilla kerrotaan, että pääasia on paikallisuus, mutta se on lähinnä vitsi. Pääasia on pääoman tuotto, sen maksimoimiseksi yhtymän lehdet ovat vyöryneet Ouluun saakka.

Tämä kertoo kirjani termein siirtymisestä terveestä markkinataloudesta sen turmeltuneeseen muotoon kapitalismiin. Niinpä lehti olisi julkaissut kommenttinikin maksettuna ilmoituksena hintaan 845 eur + alv 22 %.

Kirjoituksia saati oikeita uutisia ei ilmoitusten sekaan juuri mahdukaan, siitä huolimatta lehdellä on sekä kaksi päätoimittajaa että kaksi uutispäällikköä.

Vitsi on myös, kun lehti kertoo sitoutuneensa noudattamaan ”hyvää journalistista tapaa”.

Missä on Vapaa Vantaa -liike?

Helsingin Seutu, Vantaan seutu, Vantaan sanomat, millä nimellä lehti onkin esiintynyt, se ei ole ollut kovinkaan kiinnostunut Vantaan perinteestä tai sen erityisresurssista, jotka molemmat ovat identiteettitalouden peruselementtejä. Mutta sen parempi ei ole myöskään vantaalaispoliitikkojen saldo.

Siitä antoi selkeän ja jopa järkyttävän kuvan jo 1980-luvun lopulla vantaalaisen pioneiryrittäjän Jari Laineen taistelu oikeudestaan harjoittaa nuohoustoimen ohella ilmastointihuoltoa.

Kirjoitin kirjasen Nokipojan tarina tuosta taistelusta, jonka voitimme 13 Uudenmaan kunnassa, mutta paikallislehti ei vaivautunut edes julkistamistilaisuuteen. Sen sijaan silloin erillinen Keski-Uusimaa uutisoi sen yli sivun otsikolla (muutama kappale kirjasta jäljellä/www.kauko-kustannus.fi).

Päävastustaja oli sisäasiainministeriön silloinen virkamies Pekka Myllyniemi, jolta kaikki kuntien pakkoliitoksia haluavat ovat voineet luottamuksella pyytää selvityksiä, niin Sipoon ”lyhyen raiskauksen” runnojat kuin Lapissa Pelkosenniemen loppua haluavat.

Nokipojan tarinan yhteenvedossa totesin, että ”yrittäjän kotikaupungin Vantaan yksikään virkamies, poliitikko tai muu luottamusmies ei tehnyt vähäisintäkään elettä, toimista puhumattakaan, auttaakseen sen alueella toimivaa ja yli 20 työntekijää työllistävää oman alansa valtakunnallista pioneiryrittystä selviytymään siitä lainvastaisesta ajojohdista, joka siihen kohdistettiin”.

YRITTÄJÄN KOTIKAUPUNGIN VANTAAN YKSIKÄÄN VIRKAMIES, POLIITIKKO TAI MUU LUOTTAMUSMIES EI TEHNYT VÄHÄISINTÄKÄÄN ELETTÄ, TOIMISTA PUHUMATTAKAAN, AUTTAAKSEEN SEN ALUEELLA TOIMIVAA JA YLI 20 TYÖNTEKIJÄÄ TYÖLLISTÄVÄÄ OMAN ALANSA VALTAKUNNALLISTA PIONEIRYRITYSTÄ SELVIYTYMÄÄN SIITÄ LAINVASTAISESTA AJOJAHDISTA, JOKA SIIHEN KOHDISTETTIIN.

PÄINVASTOIN MONET OSALLISTUIVAT SURUTTA TÄHÄN MIKKELIN TORILLE PÄÄTTYNYTTÄ AJOJAHTIA PITEMPÄÄN JA MÄÄRÄTIE TOISEMPAAN TOIMEEN JA USKOEN YHTÄ ITSESTÄÄNSELVÄSTI KUIN POLIISIT MIKKELIN TORILLA OLEVANSA LAKIEN YLÄPUOLELLA.

Tarkkaan ottaen kokoomuksen Kaj K.Kronman otti kerran asian pöydälle kaupunginhallituksessa, mutta se oli vain silmänlumetta ilman asiallista merkitystä.

Vaikka voitimmekin taistelun, se uuvutti kuitenkin Jarin alle nelikymppisenä.

Liisa Harju puolestaan yritti kaupungin arkkitehtinä ajaa näkemyksellistä kaupunkisuunnittelua, mutta Vantaan luovuutta kavahtava hallinto uuvutti hänetkin kesken.

Miksi ei ole nähty vihreää visiota Vantaan kehittämiseksi? Puheenjohtaja on esittänyt liittämistä Helsinkiin.

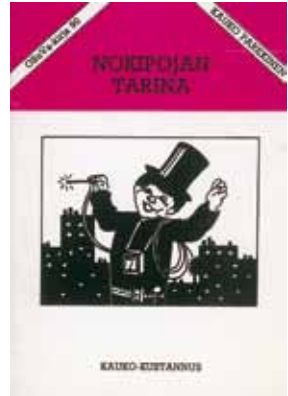
Uusimmasta kirjastani käy ilmi, miten Lappia kohdellaan Suomen sisäisenä siirtomaana. Niin ollaan nyt kohtelemassa myös Vantaata, joka aiotaan liittää emämaahan. Lehden Taloustutkimus alkanee kohta suoltaa sitä tukevia mielipidetiedusteluja.

Lapissa lääkäri Helena Tiihonen johtaa ”suurella sydämellä” Vapaa Vuotos -liikettä jyräävää vallankäyttöä vastaan. Lääkäriä tarvittaisiin myös täällä – ja Vapaa Vantaa -liikettä. Ja kukoistavaa Vantaata.

Kaikki merkit jyräävän vallankäytön seurauksista näyttävät poliitikoillamme kaikuvan kuuroille korville, vaikka tapahtumapäivänä esitetäänkin puheita hurskain naamoin. Edes Kauhajoki ei opeta mitään.

Sipoo on opettanut kuitenkin sen verran, että nyt ei toimita yhtä suoraan, vaan luotetaan Lehden etäpäätteiden göbbelsmäiseen aivopesuun tavoitteena natsityyppinen Anschluss.

Mycös Vantaalla vaalit tarjoavat erinomaisen tilaisuuden soveltaa kirjassa esiteltyä teroteknologiaa: pysähtyä katsomaan peruutuspeiliin ja miettimään, tarvitaanko suunnan muutosta.

Hallitus on pantava johtamiskoulutukseen

Suomalaisen johtamiskulttuurin tasosta on jälleen viime aikoina saatu murheellisia näyttöjä. HYKSissä on organisaatiouudistus ajanut maamme johtavan sairaalan sekasortoiseen tilaan, ja hallitus markkinoi tuottavuusohjelmaansa ilmoittamalla henkilövähennysten mahtavasta määrästä.

Näissä tapauksissa on yksi suomalaista johtamista leimaava yhteinen tyypillinen ja masentava piirre: lopputulos on etukäteen päätetty jossakin korkealla ja kaukana niistä ihmisistä, joista asia koskee ja joille sitä sitten lähdetään pakkosyöttämään kuin karvasta lääketta ainakin.

Arkkipiispa Leo nimitti tätä taannoin Talouselämä -lehdessä betonitornijohtamiseksi. Ei muisteta vanhaa kansanviisauden ohjetta puuhun nousemisesta.

Metallityöväen Liiton neuvottelijat antoivat aikoinaan hyvää johtamiskoulutusta työnantajaliiton neuvottelijoille. Aina väliin heitä kuultiin lausahdus, että taas oli asia esitetty "p---e edellä".

Siihen aikaan maassa käytiin kiivasta keskustelua "yritysdemokratiassa", joka sitten sai suomalaisen muotonsa yhteistoimintalaissa. Sen mukaan erityisesti muutostilanteet piti ennen päätöksentekoa käsitellä erityisessä yhteistoimintamenettelyssä.

Mainitussa metalliteollisuuden työnantajaliitossa kiirehditettiin kuitenkin lain edelle kehittämällä ns. henkilöstökonsultointi- eli HK-ohjelma, joka ei perustunut muotomeneihin, vaan siihen, että ennen päätöksentekoa asiassa pyrittiin saamaan kyseistä työtä tekevien asiantuntemus mukaan heitä aidosti kuulemalla (tarkemmin Punakoneen alasajo s. 74-77/www.kauko-kustannus.fi).

Laki jyräsi kuitenkin fiksumman mallin alleen, ja edellinen eduskunta runnoi viime toinään läpi entisestään muotomenoilla kiristetyyn lain. Jo nyt on nähty se silloinkin tiedossa ollut seikka, että tämä laki ei vähimmässäkään määrin ole edistänyt yhteistoimintaa.

Yt-teatteri pyörii entistä hurjemmin kierroksin, ja eräät firmat jopa ilmoittavat aloittavansa yt-neuvottelut tavoitteenaan tietyn työntekijämäärän irtisanominen, mikä ei voi olla lain tarkoittama tavoite. Lain mukaanhan tarkoitus on juuri hakea vaihtoehtoja tilanteen hoitamiseksi.

Täsmälleen samoin toimii nyt tasavallan hallitus. Sen oppipoikatasolla olevat ministerit olisi pantava kiireesti johtamiskoulutukseen, ennenkuin tapahtuu vieläkin suurempia vahinkoja.

Jos tuottavuutta halutaan oikeasti lisätä, on henkilöstön asiantuntemus ja ideat kytkettävä mukaan HK-henkisesti alusta lähtien työtehtävien kehittämiseksi ja turhien töiden karsimiseksi.

Kukaan ei halua kaivaa maata oman työpaikkansa alta, siksi on aluksi luotava säännöt, miten syntyvä henkilöstövähennys hoidetaan, ensisijaisesti ns. luonnollisen poistuman kautta.

Samaa ahteri edellä -mallia sovelletaan myös Vantaan alistamiseksi Helsingin maankäytön reserviksi. Kolmen hallituspuolueen ministerit ovat ilmoittaneet, että tällainen liitos tulee tehdä.

Tällä koko asia on jo ennakkoon pilattu. Jos aidosti haluttaisiin selvittää, onko tämä hyvä vai huono asia kaupunkilaisten kannalta, olisi selvityksen pitänyt lähteä vantaalaisten ihmisten tasolta. Ja helsinkiläisten puoluepamppujen olisi tullut pitää suunsa visusti kiinni.

Kauhajoen tapahtumien jälkeen puhuttiin tv-keskustelussa siitä, miten maahan on luotu arvottomuuden tunnetta ja kyvyttömyyttä kohdata ihmiset ihmisinä. Näissä kaikissa tapauksissa tämä ajattelu leimaa toimia.

Arvottomia ovat HYKSin huippuammattilaiset, valtionhallinnon työntekijät ja Vantaan asukkaat. Heidät jyrätään hallinnon tehokkuuden nimissä ja sen tarpeita ohjenuorana pitäen. Helpoin tapa osoittaa ihmisille arvostusta on kuulla heitä, mutta meillä se näyttää olevan ylivoimaisen vaikeaa. Tällainen ylhäältä päin tiettyyn muottiin pakottaminen vain lisää ahdistusta, josta maassa on riittävästi merkkejä ennestäänkin.

Asenteita kuvaa Jyrki Kataisen puhe "luonnollisesta työvoiman liikkumisesta" (HS 29.11.), kuin porotokasta. Olisi syytä opetella puhumaan ihmisille ihmisiksi.

Vantaalaiset ovat jopa niin arvottomia, että kokoomuskansanedustajan lehti göbbelsmäisen aivopesun lisäksi pimittää heiltä olennaista tietoa heidän kotikaupunkinsa olemassaoloa koskevassa asiassa. Demokratian pohjana oleva ihmisten kunnioittaminen sen sijaan edellyttää näin arvokkaassa asiassa lähtökohdaksi avointa keskustelua.

Myös yrityksissä “leikataan työvoimaa”, kuin makkarapötkyä. Päätökset isojen tehtaiden alasajosta putoilevat jostakin korkealta kuin jumalantuomiot.

Suomalaiset nauravat ruotsalaisten loputtomalle “diskuteeraamiselle”, mutta tosiasia kuitenkin on, että Ruotsiin verrattuna suomalainen johtamiskulttuuri on vielä apina-asteella niinkuin Lenitan mukaan englannin taitokin. Ruotsissa mm. metalliteollisuudessa palkatkin pystytään sopimaan yritys- ja henkilökohtaisella tasolla, niin että vain muutama tapaus tulee edes liittojen käsittelyyn.

Suomalaisten poliitikkojen ja muiden johtajien olisi syytä tulla alas puusta, mikä käy kokemuksen mukaan helpoimmin perätilassa, mutta maassa suunta on käännettävä päinvastaiseksi.

Ovenavaus parempaan yhteiskuntaan

www.kauko-kustannus.fi

Puh. (09) 823 7795

Fax (09) 873 2187

Parkkinen etsii vastamyrrkyä maan hitaalle autoitumiselle. Hän esittelee runsaasti ajatuksia, jotka poikkeavat maan nykyisestä talouspolitiikasta. Kirjan mielenkiintoisin luku on otsikoitu "Karjala – vuosituhannen paras investointi?" Parkkinen pohtii vakavasti perustellen käsityksensä siitä, että Karjala olisi neitseellinen alue identiteettitaloudelle.

Karjala-lehti 23.10.08

Suoraan yllä olevilla yhteistiedoilla erikoishintaan 20 eur + postikulut. Väh. 2 kpl ilman kuluja.

Voimassa niin kauan kuin Vantaa on itsenäinen.